

Posudek na bakalářskou práci Veroniky Adamové

Přípustkové věty ve španělštině: analýza překladu do češtiny

(Filozofická fakulta JU, České Budějovice 2018, 45 stran)

Veronika Adamová se ve své práci zabývá výzkumem přípustkových vět. Úhel jejího pohledu není veden pouze jedním jazykem – španělštinou, autorce jde především o zhodnocení charakteru překladových respondentů těchto vět do češtiny. Vzhledem k takto kontrastivně orientovanému záměru, bylo žádoucí na dané téma nahlédnout i z pohledu češtiny. To autorka činí a již v části teoretické se snaží systematicky odkazovat na styčné paralely v obou jazycích. Autorka přitom vychází z relevantních zdrojů, vesměs akademických gramatik; s prezentací dané problematiky se vyrovnává vcelku slušně. Pozor jen na některé sice dobře myšlené, ale nepřesně formulované věty: např.: „*Přípustka, která se pojí pouze se subjuntivem [v textu chybí čárka] je příslovce así.*“ (str. 15) nebo první odstavec na str. 16. V této souvislosti bych se chtěla zeptat, jaké skutečnosti autorku vedou k tomu, že tvar *así* klasifikuje jako příslovce – srov. např. DRAE? Podobnou pochybnost mám i u konstatování na str. 17, kde se doslova uvádí, že: *Přípustka lze vyjádřit i předložkou para*“. Z koncepčního hlediska musím upozornit, že mne poněkud překvapil styl úvodu (str. 1-2), který spíše nežli představení úvodních hypotéz, poněkud nestandardně nabízí několik dílčích závěrů, k nimž daný výzkumný úkol dospěje. Z formálního hlediska ještě upozorňuji na chybnou synchronizaci číslování příkladů v textu teoretické části a v ukázkách od str. 12.

V části výzkumné autorka na příkladech excerpovaných z korpusu Intercorp analyzuje způsoby, jimiž jsou přípustkové věty překládány ze španělštiny do češtiny. Svůj výzkum omezuje na zpravidla stylisticky příznakové spojovací výrazy typu: *por + adverbio/adjetivo + que, a pesar de que, aun cuando, si bien*, některé dotazy pokládá do korpusu i pomocí CQL dotazování. Tuto iniciativu hodnotím kladně. Z metodologického hlediska by však bylo vhodné získané příklady opatřit ještě informací o typu textu, autorovi, překladateli apod., a to zejména s ohledem na to, že tyto faktory mohou být určující pro následné kvalitativní posuzování nalezených respondentů (viz např. idiolekt jednoho překladatele). V souvislosti s praktickou částí bych se autorky chtěla zeptat, jak si vysvětluje užívání modu *po sin embargo* – vycházím-li z příkladů uváděných v práci (str. 36), je ve španělštině všude užit indikativ. Čím je tento výraz od ostatních koncesivně chápaných spojovacích výrazů odlišný? Chápe věty uvozené *sin*

embargo jako hypotaktické (viz str. 36, 2. odstavec), nebo jako parataktické (viz str. 36, první odstavec)? I v této části práce upozorňuji na některé formulační nepřesnosti: např.: str. 24 „*V jádře se nacházejí texty beletristické, zatímco v kolekcích jsou texty vícejazyčné*“ – mohla by při obhajobě autorka toto tvrzení uvést na pravou míru?

Z formálního hlediska je práce na relativně slušné úrovni. Občas jen působí rušivě stylizování vět vedlejších jako vět hlavních – viz např. str. 18 nebo str. 1 (Kdy ... Kde ...), místy nalézáme několik překlepů (str. 34 – zatím co)

Závěr: Závěrem konstatuji, že práce Veroniky Adamové i přes některé připomínky uvedené výše vyhovuje požadavkům na bakalářské práce kladeným. Práci doporučuji k obhajobě a předběžně hodnotím jako **velmi dobrou**, s tím, že výsledná známka bude stanovena na základě obhajoby.

V Českých Budějovicích, 3. června 2018

PhDr. Jana Pešková, Ph.D.

